T. Bone din nou antrenor principal al echipei A.S. Armata Tg. Mureș

Consiliul asociației sportive A.S. Armata Tg. Mureș a aprobat cererea antrenorului P. Steinbach, motivată de starea sănătății sale, ca începînd cu data de 8 ianuarie să fie eliberat din funcția de antrenor principal.

De la această dată, ca antrenor principal al echipei divizionare A.S. Armata a fost readus Tiberiu Bone.

Planul de pregătire a echipei naționale nu este ideal, dar reprezintă, totuși, cea mai bună formulă posibilă

— declară ION BALAȘ, vicepreședinte al F.R. Fotbal

— În calitate de secretar al C.O.R., cu responsabilități marcate în pregătirea olimpicilor, ați fost multă vreme în contact cu problemele antrenamentului și competițiilor în condiții de altitudine. Acum, fiind vicepreședinte al F. R. Fotbal, sîntem siguri că vă preocupă actualitatea echipei naționale, preparativele ei pentru turneul final. În ultima vreme presa sportivă dezbate unele aspecte ale planului ei de pregătire. Există controverse sau aspecte obscure pe care am dori să le elucidăm, pe cît posibil, cu ajutorul opiniei dumneavoastră.

— După calificare, federația și antrenorii s-au concentrat asupra principiilor și structurii planului de pregătire. Chestiune, desigur dificilă, prin complexitate, inedit (pentru noi care nu am participat atîtea decenii la un turneu final), echilibrul și forța adversarilor. Au fost organizate o suită de discuții preliminare în jurul unui proiect elaborat de specialiștii lotului. Medici și metodiști avizați în urma experienței obținute la trei săptămîni preolimpice și la J.O. au făcut propuneri excelente privind etapele, curba formei sportive și adaptarea la condițiile Mexicului. Proiectul a fost, de asemenea, prezentat și dezbătut în cadrul colegiului central de antrenori, reunit împreună cu antrenorii echipelor divizionare A.

— Pe ce direcții s-a ameliorat strategia pregătirii în urma acestor confruntări? Care erau punctele ei vulnerabile în prima versiune?

— Prevedea o perioadă de pregătire generală foarte scurtă (22 decembrie — 3 ianuarie), ceea ce ar fi împiedicat obținerea unui fond înalt de pregătire biologică. Faptul a fost subliniat intens, recunoscut ca atare și urmat de amînarea turneului. Acum, se va efectua o lună de pregătire propriu-zisă atletică, condusă de un distins specialist, profesorul Elias Baruch.

Fizionomia inițială a turneului a trebuit să fie și ea rectificată în urma intervențiilor critice. Nimeni nu a combătut ideea turneului, toți specialiștii considerîndu-l util ca formă de prelungire a pregătirii de iarnă. Configurația sa era însă discutabilă. În urma unei argumentări convingătoare, turneul a suferit două modificări: s-a renunțat la etapa prevăzută în Congo, amînîndu-se data începerii; a fost micșorat numărul jocurilor programate în America de Sud. A doua rectificare n-a fost ușor de realizat. Turneul fusese contractat astă-vară, cînd calificarea nu era o certitudine. Într-o atare operațiune, acordul nu poate conține numai dorințele uneia dintre părți, recte ale noastre, ci media dintre ele și punctul de vedere al organizatorilor. Acolo, cluburile sînt tot atît de puternice ca și federația și cu fiecare în parte trebuie tratat, contractat sau renunțat. Dăm aceste amănunte, ca să se înțeleagă de ce a fost necesar un timp pînă la restructurarea datelor turneului. Acum, însă, e bine întocmit și integrat în graficul pregătirilor.

— Să discutăm despre adaptare. Ce vor face jucătorii români în prealabil pentru a suporta mai ușor efectele altitudinii, știut fiind că anumite realizări pot facilita păstrarea capacității de efort și forma sportivă într-un mediu hipoxic (cu presiune parțială a oxigenului scăzută)? Cum vor realiza primele contacte, primele antrenamente în condiții de mediu similar?

— La acest capitol, dezbaterile nu s-au încheiat. Nu vom simplifica implicațiile problemei, cu cît le-am cunoscut amănunțit în legătură cu Olimpiada. Dar, cred că se fac și exagerări. Nu neg valoarea testărilor individuale, a reactivității. Totuși, din peste 300 de olimpici investigați nici unul nu a fost declarat inapt pentru eforturi la altitudine. Experiența noastră, precum și cea internațională, a impus un adevăr: adaptarea se obține mai ușor, dacă sportivul are un amplu potențial biologic (stare de sănătate perfectă, echilibru nervos, grad înalt de antrenament). În conformitate, și fotbaliștii noștri au fost supuși unor severe controale medicale. Orice focar de infecție va fi lichidat. În celălalt sens, ei vor urma un program de pregătire condus cu finețe, astfel încît forma lor sportivă să devină manifestă în a doua jumătate a lunii aprilie.

Altceva, nu putem face deocamdată. Testări și preaclimatizare la altitudine nu se pot efectua în prezent și nici mai tîrziu. Acum, nu avem unde. Baza noastră de la Piatra Arsă e acoperită de zăpadă pînă în aprilie. S-ar putea întreba cineva de ce nu s-a optat pentru Poiana Brașov, ca o soluție intermediară (este situată doar la 1 000 m)? Acolo n-am fi avut un teren acceptabil, nici excelenta sală de atletism de la București și nici un centru de medicină sportivă, unde, în paralel cu antrenamentele, fotbaliștii să poată fi investigați și tratați.

Cît privește turneul, el va fi o modalitate de rodaj, de ameliorare tactică, de sporire a potențialului ofensiv, de pregătire a omului nr. 2 pentru fiecare post etc.

Pentru a obține adaptarea la condițiile de altitudine propriu-zise, ne gîndim ca plecarea lotului să se facă mai devreme. Tratăm pentru fixarea sediului echipei române la Bogota (oraș situat la peste 2 700 m altitudine). După două săptămîni petrecute în Columbia, lotul nostru ar urma să plece în Mexic, unde se va instala cu aproximativ trei săptămîni înaintea începerii turneului final. E un interval în care se poate obține o adaptare suficientă. Chiar dacă planul nostru nu este ideal, reprezintă totuși cea mai bună formulă din cîte avem la dispoziție.

Remus BOGDAN

Optimism la C.F.R. Cluj

Reluarea pregătirilor formației feroviare din orașul de pe Someș a fost precedată de analiza comportării în turul campionatului. După cum ne-a relatat tov. I. Papuc, din conducerea asociației sportive, ședința a avut scopul de a analiza în amănunțime cauzele slabei comportări a echipei în prima jumătate a competiției, ajungîndu-se la concluzia că formația, chiar în actuala ei componență, poate da un randament mai bun, deci să evite retrogradarea. O serie de jucători, printre care Soos, Cojocaru, M. Popescu și Soo, s-au angajat să se pregătească mai bine pentru retur și să practice un joc mai eficace în meciurile din primăvară.

Conducerea tehnică a „11"-lui ceferist — dr. C. Rădulescu și Ov. Hulea — a întocmit un program complex de pregătire, care prevede, printre altele, șase antrenamente pe săptămînă — luni, miercuri și vineri în aer liber, iar marți, joi și simbătă în sală. În primele două săptămîni ale lunii viitoare toți jucătorii se vor deplasa în stațiunea Borsec, unde se vor pregăti în continuare.

La ora actuală, C.F.R.-ul dispune de un lot nu prea numeros — 30 de jucători pentru ambele echipe — și nici nu se întrezăresc posibilități de a se mări numărul acestora. Dintre juniori, se contează pe aportul mijlocașului Vișan, dar numai atunci cînd acesta nu va fi în lot (precum se știe, Vișan a fost selecționat în echipa națională de juniori).

NAE LUCESCU

A murit Nae (Nicolae) Lucescu! Condeiul îmi tremură în momentul cînd așternă aceste rînduri despre prietenul meu din tinerețe, despre acest mare animator al fotbalului nostru de acum 3—4 decenii.

Pentru mulți dintre cei care palpită acum pe terenurile noastre de fotbal, numele acesta este, poate, necunoscut. De aceea parcă aș vrea să stau de vorbă cu fiecare dintre ei și să le povestesc acele începuturi ale fotbalului nostru de performanță, strîns legate de numele lui Nae Lucescu.

A aminti că a fost unul din întemeietorii Federației române de fotbal, înseamnă a spune mult prea puțin. A arăta că el este acela care a condus, ani de-a rîndul, echipa Oborului, Unirea Tricolor, înseamnă a ne referi numai la o calitate oficială. Dar, dincolo de funcțiile pe care le-a avut, Nae Lucescu a fost un slujitor al fotbalului, în adevărata accepțiune a cuvîntului. Timpul lui, banii lui, poate chiar sănătatea lui s-au risipit lîngă barele porții Unirii Tricolor, pe care ar fi vrut să le apere, mai bine ca orice portar, cu sufletul lui generos, cu entuziasmul lui nestăvilit.

Numele lui s-a confundat cu acel al Unirii Tricolor, echipa în care s-au ridicat generații de fotbaliști valoroși, ca Petre Steinbach, Ștefan Cîrjan, Sony Niculescu, Nichita Russen, Johnny Dumitrescu, Petrică Rădulescu, Ionică Bogdan, Lulu Mihăilescu, Titus Ozon, Gh. Constantin și atîția alții.

O lacrimă fierbinte, din partea lor, din partea noastră, a tuturor celor care l-au cunoscut, din partea FOTBALULUI

Octav LUCHIDE

„NU MAI SÎNT UN COPIL-MINUNE!"

ne mărturisește DOBRIN

Nu știm cum și l-au închipuit, acum un an — doi, cei care nu-l cunoșteau pe Dobrin decît de pe terenul de joc, dar omul giumbușlucurilor cu mingea era același pe stadion, ca și în afara lui: un copil mare căruia îi plăcea să rîdă și să-i facă și pe alții să rîdă, un umorist, dacă vreți, un băiat care se juca (nemaipomenit) cu mingea și se juca (lejer) cu viața, sub ochii unor admiratori adeseori fanatici. Acesta era, mai ieri, Dobrin, copilul Piteștiului. Așa-l știam, din zeci și sute de ipostaze. Cu totul alt interlocutor am întîlnit zilele trecute în aceeași persoană. Încercări aspre, pe teren, ca și în afara lui, au săpat pe fruntea lui Dobrin două cute pe care nu i le știam. Nu-i cunoșteam nici privirea plecată sub propriile-i reproșuri, nu-l știam, în general, ca pe un om care să-și facă reproșuri, care este mai sever cu el decît criticii lui, care se analizează cu o maturitate pe care nu i-o bănuiești la cei 22 de ani ai săi. Dar nu vrem să spunem vorbe mari, nu vrem să folosim flashuri spectaculoase, adeseori uzitate în descrierea lumii balonului rotund, ci vi-l prezentăm pe acest Dobrin inedit „pe limba lui", fără retușuri corective în formă, dar falsificatoare în fond.

Așadar, întrebările, fără o ordine precisă, așa cum, de fapt, au fost puse, și răspunsurile lor.

— Cum se simte recentul vicecampion al fotbaliștilor români pe anul 1969 față de acest... vicetitlu?

— *Pentru activitatea mea — mai ales internațională — din anul care a trecut, locul II este o dovadă că sentimentul masei de iubitori ai fotbalului a învins criteriile așa-zis tehnice. Mă iubește lumea. E bine, dar e și rău.*

— De ce și rău?

— *Pentru că dragostea unei mulțimi de oameni te obligă imens. Față de ei, față de sufletiștii care m-au purtat pe brațe la sosirea în Pitești după ultimul meci al returului trecut, partida aceea de pomină de la Tg. Mureș, sau după jocul cu Portugalia, față de acești oameni cu inimă de aur mă simt mereu dator. Știți ce înseamnă ca o întreagă tribună să scandeze, minute în șir, „DOBRIN!, DOBRIN!". Uiți de toate și lupți pînă nu mai poți...*

— Tribuna aceea scandînd înseamnă dragoste la puterea 10 sau 20 de mii...

— *Așa e. Și tu ești unul singur. Și ce greu e să-i mulțumești pe toți. Dar și ce fericire cînd reușești.*

— Impresionantă divagația ta sentimentală, dar să revenim de la ceea ce am plecat. Spuneai că locul II la ancheta celui mai bun fotbalist român al anului l-ai primit mai mult din... inimă. Ce părere ai, însă, de titlul cucerit de Dumitrache?

— *Perfect meritat. Eu, personal, aveam doi favoriți: pe Florică și pe Mircea Lucescu. Oricare dintre ei ar fi luat locul I era pe drept.*

— Vorbeai mai înainte de public. Știi că el nu te mai consideră azi doar un „copil minune", ci are alte pretenții de la tine?

— *Știu. Mi-am dat seama. S-a dus vremea „Maracanei" piteștene, au trecut destui ani și de la noaptea aceea minunată de la Ludwigshafen, în care Fritz Walter, entuziasmat de felul cum îl „lucrasem" pe Szymaniak, a venit după meci să-l sărute pe „puștiul acela blond". Azi, lumea vrea să vadă lucruri noi la mine. Și o să le vadă. La primăvară.*

— Pînă atunci?

— *Pînă atunci, credeți-mă, Dobrin nu mai este copil. Am să le dovedesc tuturor că jucătorul și omul Dobrin au atins maturitatea.*

— Ce părere ai de echipa ta, F. C. Argeș, de reușita ei din tur?

— *Echipa mea, poate cea mai ambițioasă din divizia noastră, a dovedit acum doi ani că poate deveni cîndva campioană. Întrecută și în iarnă și la sfîrșitul returului „la fotografie" de către Steaua, F.C. Argeș, cu aproape aceiași oameni — Niculescu apără azi la fel de bine (adică excepțional) ca și Coman cînd juca la noi —, poate țîșni în față.*

— De cine depinde această țîșnire?

— *În primul rînd de băieți. Dacă Olteanu, Niculescu, Prepurgel, Nuțu și Jercan vor juca la nivelul excelent pe care l-au atins în toamnă, dacă ceilalți, și în primul rînd Barbu, vor reveni la valoarea lor, dacă...*

— ...dacă? Ori spui tot ce gîndești, ori sărim peste întrebarea asta...

— *În fine, dacă antrenorul Teașcă n-o să-mi facă în continuare viața imposibilă, cred că am să pot să-mi aduc și eu un aport substanțial la cucerirea acestui mult visat titlu, care anul acesta, și datorită programului bun din retur, mi se pare mai accesibil ca oricînd.*

— Am auzit de neînțelegerile pe care le ai cu antrenorul, am citit și în diferite ziare variații pe aceeași temă. Să sperăm că ele se vor rezolva.

— *Sper și eu. Altfel voi fi nevoit să părăsesc Piteștiul. Ani de zile am refuzat transferuri la echipe mai mari, care-mi asigurau condiții mai bune, de dragul Argeșului meu, al extraordinarului nostru public, al băieților care-mi sînt ca frații, al conducerii clubului care m-a crescut de copil, cu ea înțelegîndu-mă întotdeauna foarte bine. La Pitești, am cunoscut cele mai mari satisfacții, acolo, între ai mei, vreau să trăiesc și să mor... Dacă n-o fi chip cu C. Teașcă, am să plec în pribegie. Mai sînt cred antrenori care să mă aprecieze.*

— Deschizînd o paranteză, să-l amintim pe ultimul tău admirator, Saldanha...

— *O întîmplare fericită. Norocul meu să asiste tocmai la jocul cu Portugalia. Sper să-și întărească impresiile la turneul final din Mexic.*

— Apropo de Mexic, care îți este pronosticul în ceea ce ne privește?

— *La întrebarea-temă „Mexic", există trei răspunsuri: să evoluăm mai slab decît valoarea echipei, să fim egali cu noi înșine, sau să ne depășim. Eu voi răspunde altfel: vom face imposibilul să batem seria! Credeți că este un scop irealizabil?*

Marius POPESCU

Dobrin — ediția 1970.
Foto: AUREL NEAGU

LA POLITEHNICA IAȘI — PREGĂTIRI ÎN SALĂ

Întreg efectivul echipei ieșene Politehnica a început de miercuri pregătirile sub îndrumarea antrenorilor S. Justin și E. Avasilichioaie. Sala amenajată sub peluza stadionului „23 August", care totuși nu este corespunzătoare pentru o pregătire de nivel ridicat, îi găzduiește pe componenții ambelor loturi (A și tineret-rezerve) la cîte un antrenament zilnic. După 13 ianuarie se va trece la două antrenamente zilnic.

La primul antrenament, Romilă, Contardo și Lupulescu n-au fost prezenți, avînd de susținut examene.

Nu sînt de semnalat schimbări în lotul de jucători. Clubul ieșean încearcă să perfecteze un turneu peste hotare.

D. DIACONESCU
coresp. principal

DIALOG CU CITITORII

Tot mai mulți cititori din lumea fotbalului nostru, specialiști, antrenori, jucători, activiști sportivi, simpli spectatori — interesați deopotrivă de rezolvarea unor probleme, în lămurirea unor cazuri — își dau în ultima vreme osteneala (și pentru aceasta le mulțumim călduros) să se adreseze ziarului nostru.

Aceasta ne-a și determinat, de altfel, să reluăm — profitînd și de momentul de răgaz competițional în care ne aflăm — vechea noastră rubrică „Dialog cu cititorii".

RÎNDURI DE LA UN FOST JUCĂTOR, APROAPE UITAT!

Ne-a făcut o mare bucurie scrisoarea cunoscutului jucător de altădată GH. JIJIC. Au trecut anii, într-adevăr pe nesimțite. Fotbalul a rămas marea pasiune a lui Jijic, în prezent antrenor al echipei de juniori C.S.M. Reșița. Aflăm din cuprinsul scrisorii — relatate cu o modestie pe care o cunoaștem și o apreciem de multă vreme — eforturile depuse de antrenor, cu sprijinul clubului, pentru ca foarte tînăra formație a reșitenilor să se afirme pe plan național (de altfel, multe rezultate excelente au și fost înscrise în palmaresul echipei). Dar, a venit un meci cu bucluc — întîlnirea cu juniorii din Timișoara. O întreagă poveste cu amînarea partidei, cu absența arbitrilor de tușă și a medicului delegat etc. Cert este că pînă la urmă s-a jucat un „amical", cîștigat de elevii lui Jijic cu 3—0. În clasamentul seriei a IX-a datele statistice arată că, de fapt, s-a dat meci pierdut (0—3) fotbaliștilor din Reșița și antrenorul Gh. Jijic ne roagă să lămurim lucrurile. Am încercat, bineînțeles, dar sectorul respectiv al federației de specialitate ne-a informat — în baza foii de arbitraj — că delegatul clubului C.S.M. Reșița a refuzat să accepte desfășurarea OFICIALĂ a meciului și în acest caz regulamentul este drastic.

Ne pare rău că, de data aceasta, nu vă putem da vești mai bune, tovarășe Jijic. Poate altădată...

O SCRISOARE ȘI DOUĂ PROBLEME

Am primit la redacție și o scrisoare semnată de cunoscutul antrenor de fotbal Ion Bălănescu, căruia îi răspundem pe această cale: Am reținut aprecierile dv. favorabile la adresa fondului de idei prezent în dezbaterea problemelor de educație organizată de ziarul nostru, sub titulatura „Dincolo de cei 7 ani de acasă". În schimb, considerați că sucul enta și coeficientul de adevăr al replicilor reclamau concluzii mai puțin artificioase, infirmate de timp și practică, mai ales în activitatea de educație a fotbaliștilor. Sînteți un antrenor cu o vastă experiență, astfel că nu avem temeiuri să vă contrazicem. Poate că autorul concluziilor s-a menținut într-un plan general, neintenționînd să enumere principiile operante, cu precădere în fotbal. Știți și dv., și noi, că nu este ușor de făcut acest lucru.

În ceea ce privește partea a doua a scrisorii, încercăm și noi jena și mîhnirea pe care o simțiți, aducîndu-ne la cunoștință că articolul dv. „Despre spiritul de sportivitate", publicat în ziarul nostru din 19 august 1966, a reapărut în coloanele „Sportului", la 4 octombrie 1968, sub alt titlu — „Coordonatele adevăratei bărbății" — dar și sub altă semnătură: Cristian Mantu. În primul moment, am refuzat să credem acest lucru. Dar, deschizînd colecția ziarului și punînd față în față cele două articole, am constatat, că, într-adevăr, este vorba de un plagiat. Autorul lui nu mai lucrează în redacția noastră, ceea ce nu ne scutește, însă, de obligația de a vă cere scuze pentru această întîmplare penibilă, pe care, la rîndul nostru, am sesizat-o forurilor de resort. Încă o dată, din partea noastră, toate scuzele!

UNUI... ANONIM

Un arbitru, care se intitulează: „din lotul C", ne sugerează ca în viitor să-i evidențiem și pe cavalerii fluierului din diviziile B și C. „Pentru că — ne scrie anonimul cititor — a cam devenit un obicei ca de arbitrii din aceste categorii să se aminteacă numai cînd sînt necesare exemple negative. În afară de... suspendările dictate împotriva unor arbitri de categoria B sau C, nu se spune mai nimic, deși în aceste divizii misiunea cavalerilor fluierului este, adesea, mult mai dificilă. Și, la urma-urmei, nu toți fac numai greșeli".

Absolut de acord. Am cerut colegiului central de arbitri să ne comunice și asemenea aprecieri pe care, în viitor, le vom publica la rubrica noastră de fotbal. Poate vă veți întîlni și dv. numele.

TURNEUL BRAZILIAN — ÎN DISCUȚIA SPECIALIȘTILOR

Cpt. MAX RUBIN, din Timișoara, își începe scrisoarea făcînd precizarea (am fi înțeles oricum) că se numără printre milioanele de iubitori ai fotbalului. Și în numele acestei iubiri își exprimă temerea că apropiatul turneu brazilian al „tricolorilor" români îi va obosi în mare măsură pe jucătorii noștri și că ar fi preferabil ca pregătirea să continue la Piatra Arsă, sau în alt loc de altitudine. Dar, continuă semnatarul scrisorii, cel mai bine este să fie organizat un schimb de opinii în această problemă, cu participarea specialiștilor (de altfel, scrisoarea primită este într-un fel răspuns la articolul publicat recent pe această temă sub semnătura dr. I. Drăgan).

După cum ați putut remarca, „SPORTUL" și-a pus cu plăcere la dispoziție coloanele pentru un asemenea (foarte util — este și părerea noastră) schimb de păreri. Ceea ce va face și în continuare.

MAI SÎNT MULTE DE SPUS DESPRE „RIPENSIA"...

Cu o meticulozitate remarcabilă, cititorul timișorean MIHAI DOBRESCU face, în scrisoarea trimisă redacției, un amplu comentariu pe marginea articolului „Nu-i suficient să pleci la drum...", apărut în ziarul nostru sub semnătura colaboratorului Gh. Glisici. După ce ne semnalează (e drept, folosind citate trunchiate) o serie de nepotriviri în aprecierile făcute pe marginea evoluției echipei Ripensia, autorul scrisorii este de părere că mai sînt încă multe de spus despre Ripensia și, reliefînd o serie de alte aspecte critice din activitatea acestei secții de fotbal, întreabă: „Oare conducerea Ripensiei nu are nici o vină pentru situația dificilă în care a ajuns acest club atît de iubit?". Cititorul nostru conchide: „Cert este că soarta fotbalului în orașul nostru continuă să rămînă o problemă deschisă..."

Este, într-adevăr, păcat. Am primit la redacție și alte ecouri asemănătoare și împărtășim părerea că forțele fotbalului timișorean ar trebui — în sfîrșit — reunite nu numai în „scripte", ci în primul rînd în lumea jucătorilor, antrenorilor, conducătorilor sportivi și suporterilor din acest oraș cu veche și puternică tradiție în „soccerul" românesc. Altfel...

AH, „STELELE"!

Semnează: „un grup de... tifosi din provincie" (singurul indiciu — ștampila oficiului poștal din Cluj). Ne-am decis să răspundem, totuși, pentru că anonimii autori par a fi — chiar după multă vreme — preocupați de larghețea (apreciază dînșii) dovedită de unul dintre cronicarii noștri, care a acordat arbitrului N. Rainea din Bîrlad (la meciul Universitatea Cluj—Rapid) 5 stele cînd — de fapt — se spune în scrisoare, acesta nu merita mai mult de două! Pot exista, desigur, opinii diferite și povestea cu „stelele" din 23.XI (!) ni se pare cam veche. Reținem cu plăcere ideea din finalul scrisorii: dacă dv. ați fi acordat „stelele", le dădeați pe toate 5... tușierului C. Silaghi din Satu Mare

„LA MULȚI ANI!" TRICOLORILOR

Din orașul Sf. Gheorghe, cititorul ȘTEFAN FARKAȘ ne trimite o frumoasă urare adresată echipei naționale de fotbal, rugîndu-ne s-o transmitem lui Dobrin, Lucescu, Dumitrache...

„Vă felicit din inimă cu ocazia Anului Nou. Sînt convins că, după o pregătire temeinică, veți putea obține rezultate care să întărească și mai mult prestigiul sportiv al țării. Jucătorilor și antrenorilor echipei naționale le doresc un An Nou fericit și cele mai calde urări de succes în Mexic".

CÎTE CEVA DESPRE UN LOC XI...

Cu amărăciunea omului care iubește fotbalul — chiar unul de valoarea orășelului Gura Humorului — dar care vede că treburile nu merg de loc așa cum ar trebui, cititorul DUMITRU BOLOHAN ne scrie că pe aici s-a cam statornicit obiceiul schimbărilor repetate ale antrenorilor (acum, în sfîrșit, s-a găsit o soluție bună: antrenorul Vaida Deziderio), al pregătirii de mîntuială, al concesiilor făcute unor abateri de la viața sportivă etc.

De la un timp încoace a fost instaurată o atmosferă corespunzătoare, dar echipa Minerul Gura Humorului, din divizia C, se află pe locul XI! Nu este, cumva, prea tîrziu?

Nu, în orice caz, dacă avem în vedere înainte de toate, ideea, spiritul sportului.

CRONICA specialistului

PROTECȚIA MINGII ȘI JOCUL MODERN

Una din direcțiile în care s-a înfăptuit progresul fotbalului în anii de după război a fost incontestabil lichidarea caracterului întîmplător al jocului. Echipele sînt din ce în ce mai preocupate să ducă fiecare acțiune pînă la realizarea obiectivelor tactice urmărite, excluzînd pe cît posibil intervenția oricărui element întîmplător.

Se întîmplă, însă, că un joc metodic, în care se urmărește realizarea acestui principiu, să nu se poată realiza decît în momentul în care echipa a intrat în posesia mingii. Din această cauză, eforturile cele mai mari urmăresc cîștigarea și păstrarea posesiei mingii, pînă la realizarea integrală a intențiilor tactice. *În acest fel, tehnica protecției mingii a devenit un element primordial al jocului modern, un domeniu în care, după unele păreri, s-au și realizat cele mai importante progrese în ultimul timp în tehnica jocului.*

Aceste progrese se datoresc, în primul rînd, unor jucători dotați cu o intuiție excepțională, care au inventat noi și rafinate procedee tehnice pentru a putea rămîne în posesia mingii pînă la rezolvarea sarcinii tactice rezultînd din faza de joc. Acești jucători au contribuit esențial la lichidarea caracterului întîmplător și haotic al jocului, permițînd realizarea tacticii urmărite de echipă cu maximum de probabilitate.

Școala românească de fotbal se poate mîndri de a fi produs astfel de jucători, care, intuind necesitățile tendințelor noi în joc, au îmbogățit arsenalul tehnic al protejării mingii în procedee prețioase, dovedind în acest domeniu o prioritate care ar merita poate un studiu special. Ne gîndim în primul rînd la *Ozon* și *Petschowschi*, jucători care au dezvoltat o măiestrie cu totul deosebită în protejarea mingii și cărora adversarii cu greu reușeau să le răpească mingea. Ei s-au înscris astfel pe linia cea mai avansată a tehnicii de joc a epocii, ilustrată peste granițe de jucători ca *Di Stefano, Ocwirk, Popluhar, Boșcov, Mitici* și de încă cîțiva creatori remarcabili de tehnică în fotbalul contemporan.

Din fericire, acești mari jucători ai generației de după război a fotbalului nostru nu au părăsit activitatea fără a lăsa urmași care să păstreze și să transmită noilor generații arta protejării mingii. În prezent, se ilustrează în acest domeniu jucători ca *Dembrovschi, Dobrin* și *Radu Nunweiller*, precum și alți jucători de talent. De exemplu, după felul cum conduce și cum protejează mingea, Dembrovschi ne face impresia că trăiește mai departe pe terenurile noastre neuitatul jucător care a fost Iosif Petschowschi. Prin toată tehnica sa de protejare a mingii, Dobrin datorează foarte mult lui Ozon. În general, felul cum acești jucători protejează mingea, prin poziția umărului, prin interpunerea corpului între minge și adversar, prin plasarea piciorului de sprijin lîngă minge, ar merita să fie studiat și fixat în chinograme și filme didactice ca material de predare pentru tinerii fotbaliști. În acest fel, s-ar putea păstra și transmite o experiență valoroasă, care altfel riscă să se piardă, experiență care ar putea contribui mult la îmbunătățirea jocului echipelor noastre. Acest element tehnic mai are o semnificație deosebită pentru noi, dat fiind că echipa noastră națională își bazează în mare măsură jocul ei calculat pe o prelungită posesie a mingii, contînd pe tehnica specifică a jucătorilor sus-amintiți.

O importanță deosebită prezintă acest element tehnic și pentru vîrfurile noastre de atac, care au dovedit tocmai la acest capitol scăderi serioase, mai ales în primele clipe de după preluarea mingii, cînd au fost deposedate cu multă ușurință de adversari.

În general, studierea și valorificarea celor mai valoroase elemente tehnice ale jucătorilor fruntași constituie o preocupare deficitară în fotbalul nostru. Sînt multe de făcut și în această direcție.

N. BRAȘOVEANU

Tricolorii, în fotoliile Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra"

După cîte am fost informați, membrii lotului național de fotbal au fost invitați de către actorii Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra" pentru a lua parte, miercuri seara, la spectacolul cu piesa „Puricele în ureche" de Feydeau.